

z gosto belo peno osipavali so grudeče uizde in tolkli nemirno ob zemljo s svojimi kopiti. Obe gospodični gledale ste skozi okno, ko se je pripeljal gospod Zagorski.

Gospodična Marjeta pregledovala je hladnokrvno njegovo kočijo in konje, Anica je veselo posmehovala se, kajti radovala se je nad krasnimi konjiči in se okoli njih najrajše sukala pri domačem gospodarstvu. Gospod Zagorski stopi v sobo ter se pokloni stari gospej in gospodičnima. Oblačilo bilo mu je lepo in akoravno so mu na glavi že lasje siveli pričeli, so ga vendar rudeče lica, čvrsta hoja in bistri njegov pogled delali moža krepke postave, zdravega in umnega. Mogel je imeti Zagorski kako leto čez štiri-deset. Došel je bil z namenom, da bi si zaprosil roko gospodične Marjete. Spoznavši pa ona željo njegovo odgovarjala mu je, ako jo je kaj poprašal, le na pol, ogibala se ga in zlasti varovala se prilike, da bi ja ne bila kdaj na samem kake besedice z njim spregovorila. To je uganjala vselej, kadarkoli je prišel Zagorski. Minula sta tako prvi in drugi mesec. Eukrat pride zopet. Ravno se nahaja Marjeta na pomolih, ondi šivaje. Na ravno tem mestu tedaj, kjer jo je Ivan tako milo v zakon prosil, kjer jo je Žitinski snubil, ravno ondi prepereči ji Zagorski pot tako, da ni mu zamogla umikati se. „Draga gospodična Marjeta!“ reče ji, „dovolite samo en čas potrpeti, ker upam in pričakujem od vašega blagega srca, da mi bote mojo prošnjo spoznili. Hvaležnost moja do vas bo neizmerna, ako mi ljubav, za katero vas prosim, skazete.“ Že je hotla Marjeta drzno odgovoriti, da se na nikogar ne omoži, kterege ne ljubi, ko gospod Zagorski svoj govor tako-le nadaljuje: „Nisem več mlad in nekako sramujem se pred vašo gospo materjo naznanovati svoje čutila. Prosim vas toraj, bodite mi vi srednica v moji zadregi in prosite za mene od vaše gospé matere v zakon — Anico“.

Marjeta nekako obledí pri teh besedah Zagorskega. Neka nevolja prešine jo po vseh udih, tužne predčutja stiskajo ji njeno srce. Kmaló se vendar zopet umiri ter obljubi prošniku, da hoče brž z materjo o tem govoriti.

Dobra mati zaveseli se te novice, pa tudi naglo se zamisli. Gospod Zagorski bil je človek bogat, je dobro poznal svet in ljudi ter bil spoštovan vradnik. Akoravno je bil mnogo stareji od Aničke, bil je pa zato zdrav kot dren, čvrst ko bor, v vsem pa častit mož. Vse to je mati dobro prevdarila; potem pokliče Anico in ji naznani želje gospod Zagorskega.

„Vdam se čisto vaši volji o tem, mila majka“, reče nježna devičica.

„Želela sem, da bi ga vzela Marjeta“ — govori grajškinja — „ti bi zamogla še čakati, ker si mlada; — ker pa Marjeta eukrat svoje trme ne opusti in srečo spetami od sebe suje, mislim, da je ti nikar ne posnemaj, ker upam, da bodeš srečna“.

„Ako tako mislite, mati, in ako vi tako želite, zakaj bi ne spoznala vaše volje?“ — odgovori hčerka, poklonivši se materi. „Omoži se, dete moje, v imenu Gospodovem“ — reče mati ter blagoslovi devičico, ktera ginjeno ljubljeno mater poljubi.

Dan ženitnine nastopi; — bil je vesel dan. Lipovska grajščina komaj je objela goste, ktere je povabil gospod Zagorski na svojo svatbo. Vidilo se je, kakor da bi se bil gospod pomladil za več let. Ni mu bilo žal silnih denarcev, samo da bi bili vsi veseli. Cele tri dni trpele so zabave, poslednjič razidejo se gosti; odšel je gospod Zagorski s svojo mlado ženko in ostala je tu zdaj sama stara mati in gospodična Marjeta,

To so bili poslednji veseli dnevi v Lipovi. Odšle ste bile dve krasne gospodični; samo ena bila je še ostala, in to ona, ki bi bila zamogla iti prva od maternega doma. Bil je to žalosten pogled za mater; ni si namreč mogla dobra gospá misli zbiti iz glave, da starji hčerji morebiti ne bo več prilika, omožiti se. Misel ta podkopavala je zdravje

skrbne matere. Gospodična Marjeta kazala se je mirna in vesela, in je sestre svoje nadomestovala pri vseh opravilih in delih tako, da mati celó nič ni občutila težav in nevolj gospodarstva, veliko manj pa trpela kako pomanjkanje. Al kadar je Marjeta bila sama, napadale so tudi njo otožne misli; — večkrat je pobesila svoje oči proti črni zemlji, — zoper nje voljo zalivale so pogosto svitle solzice njene modre oči ter popušale sled svojega teka po licih, iz kterih je nježnost in cvet mladosti vedno bolj in bolj zginjevala.

(Dalje prihodnjič.)

Prošnja.

Naznanil sem že v „Učiteljskem Tovaršu“, da sem namenil, ako bo mogoče, izdati nekaj cerkvenih pesem z napevi. Prosim tedaj vse gosp. učitelje po deželi in druge gospode, kteri se pečajo s cerkvenim petjem, da bi mi blagovolili kaj enacega blaga poslati. Prav mi bodo vsi lepi napevi, posebno pa mašni od „Pred Bogom“, od sv. obhajila itd. Bratje in domoljubi! podpirajmo eden drugoga, ker „združena moč je zlat obroč, ki nam stvari in hrani dela naše“, kakor je rekel naš „Tovarš“ v svojem prvem programu. Z Bogom!

Andrej Vauken,
cerkljanski učitelj.

Podlistek k VI. turističnemu pismu I. I.

Na strani 417 sem v „Novicah“ preteklega leta pisal: Vidil sem lahko vsaki dan v kavarni, kako je teržaški tergovec premetavši časnike, „Triesterco“ kakor gosenco na stran zagnal, če mu je ravno po nevedoma med prste zašla; ker ona je prav za prav s svojim imenom „lucus a non lucendo“. — Dalje: Al vendar v svojem ponašanju proti Slovanom niso italianissimi taki, kakor so glasoviti nemškutarji v Ljubljani in drugod, ki domá in v znanih nemških časnikih lajajo, kakor pes na cesti, ki brez vse škode zmiraj trdi, da je vou! vou! vou! — pa vendar le pes ostane.

Nisem se zmotil. Danes sem dobil na deželo prvi list za poskušnjo novega dunajskega časnika z naslovom: „Der Botschafter. Wien, Mittwoch den 25. December 1861.“ — V ta prvi list piše ljubljanski korespondent „Triesterce“, „Grazer Tagespost“, kar po pisavi brž vsak lahko pozna, med drugim sledeče: „Das slovenische Wochenblatt „Novice“ lässt seinen Touristen, einen durch verschiedene Prüfungen gefallenen Hörer des Jus, die albernsten und demonstrativsten Dinge schreiben. Erst in der letzten Nummer verarbeitet der vagirende Humorist — lucus a non lucendo — Triest und seine Zustände, wobei es ihm auf einige Lügen mehr oder weniger nicht ankommt. — Nun sind aber die Triester Verhältnisse hier so bekannt, dass ein guter Theil Bornirtheit und Einbildung dazu gehört, anzunehmen, die Leser der „Novice“ würden den tendenziösen Mittheilungen Glauben schenken. Es sei hier erwähnt, dass die Ultra-Slovenen Triest als Hafenstadt des künftigen Königreiches Slovenien betrachten, und natürlich die slavische Bevölkerung der Campagnen, als die allein berechnete anherrschende bezeichnen, das italienische Element aber negiren.“ — Iz vsega vidim, da je to Izengrimovo blago, ker v Besarabii je zdaj hud mraz, lakota volkov grozna in toraj njegovo veselje neizrekljivo, da je nov časnik vjel, v kterege bo pene svoje stekline brisal. Na vse te Izengrimove komplimente odgovorim le to:

1) Da je pri vseh omikanih narodih šega v literarni polemiki nikdar privatnih zadev pisatelja omenjati. Tako je navada pri Francozih, Angležih in tudi Nemcih „draussen im Reich“, samo pri naših centralističnih časnikarjih ne, ker tu je „bon ton“: „bodenlose Gemeinheit und grobe Lüge“.

2) Da je bravcom „Novic“ to prav čisto eno, ali bi bil jez pri vseh šolskih izpitih padel ali pa vse izvrstno